

Pověsti o zámcích

Martina Drijverová

Pověsti o zámcích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Drijverová

Pověsti o zámcích – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Martina Drijverová

Pověsti o zámcích

Edika
Brno
2020

Pověsti o zámcích

MARTINA DRIJVEROVÁ

Ilustrace: Dagmar Ježková

Odpovědná redaktorka: Eva Mrázková

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Text © Martina Drijverová, 2020

Illustrations © Dagmar Ježková, 2020

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-266-1559-0

ISBN e-knihy 978-80-266-1568-2 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2020 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 37 548.

© Albatros Media a. s., 2020. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

edika.

Obsah

Zámek Bruntál.	5
Zámek Zelená Hora	6
Zámek Velké Losiny	10
Zámek Červená Lhota	12
Zámek Bučovice	16
Zámek Hluboká nad Vltavou	18
Zámek Český Krumlov.	22
Zámek Žinkovy	24
Zámek Plumlov	26
Zámek Žirovnice	29
Zámek Strážnice	31
Zámek Horažďovice	33
Zámek Chropyně.	35
Zámek Opočno	38
Zámek Horšovský Týn	40
Zámek Kuřim.	43
Zámek Jičín	46
Zámek Frýdlant.	49
Zámek Častolovice	51
Zámek Milotice	52
Nový zámek	54
Zámek Jánský Vrch	60
Zámek Dřevohostice.	63
Zámek Náchod.	64
Zámek Rájec nad Svitavou.	68
Zámek Pořešín.	70
Zámek Lemberk	73
Zámek Litomyšl.	75
Zámek Vimperk.	77
Zámek Chodov	79

Zámek Bruntál

Za křivou přísahu se těžce platí. Došlo k tomu kdysi dávno v městě Bruntále: jeden bohatý měšťan lživě vypovídal. Došel za pány na radnici a tam, před křížem, co stál na stole, obvinil svého souseda, že mu škodí v obchodech.

„Povím pravdu, čistou pravdu. Přisahám! Ať už nikdy nepřekročím práh svého domu, jestli lžu,“ vykřikl.

V tu chvíli zhasly svíce, co hořely u kříže. Radní páni se polekali, ale stejně vynesli nad žalovaným sousedem rozsudek, měl jít do vězení. Muž, co křivě přísahal, šel domů. Ale před vraty domu zakopl o kámen v dlažbě, upadl a rozbil si hlavu. Byl na místě mrtev.

A u toho domu pak začalo strašit, duch křivopřísežníka jej v noci obcházel. Lidé se báli jen tam pohlédnout, vyhýbali se té cestě, jak jen mohli.

V té době žil na bruntálském zámku velmistr Řádu německých rytířů. Vládl celému kraji a byl to zlý člověk. Kdo ho neuposlechl, ten byl prodán do otroctví. Velmistr tvrdil, že ví nejlíp, co je pro lidi dobré, proto ho musí poslouchat. Chlubil se velice svou moudrostí, a když se dověděl o duchovi, prohlásil, že ho zažehná. Dal svolat lidi na náměstí, před půlnocí vyšel ze zámku, klekl si u strašidelného domu a začal se modlit.

Jak odbila dvanáctá, ukázalo se žluté světýlko! Hořelo a hořelo... a velmistr se modlil a modlil. Na obličeji mu vyvstával pot. Každou hodinu mu podali čistý šátek, aby si mohl otřít tvář. Sedm šátků tak promáčel, protože se modlil až do bílého rána.

Světýlko pak začalo od domu pomalu ustupovat. Velmistr se šoural po kolenou za ním, až dorazili na hřbitov. Tam velmistr silnými slovy zaklel ducha do hrobu.

Od té doby se strašidlo v Bruntále neukázalo. Lidé se ho už nemuseli bát. Ale měli strach před velmistrem, ještě větší než dřív. Vždyť dovede i duchy přimět k poslušnosti, říkali si.

Zámek Zelená Hora

V dávných dobách se rozkládal na vršku Zelené Hory posvátný háj. Tam žili pohanští kněží, žrecové. Modlili se k bůžkům a přinášeli jim oběti. Pod horou žili dřevorubci a pastevci ovcí. Nejchudší z nich byl pastýř Hněvsa, ten pásal pouhé dvě ovečky.

Modlil se každý den a prosil boha Velesa, ochránce pastevců a jejich stád, aby se jeho ovce rozmnožily. Slíbil, že každý rok obětuje v posvátném háji nejuťnějšího beránka. Nakonec bůh vyslyšel jeho prosby, netrvalo dlouho a na stráních hory se páslo pěkné stádo.

Hněvsa splnil slib, daroval Velesovi beránka. A protože věděl, jak chutná bída, věnoval sousedovi, ubohému starému Lubošovi, ovečku, co čekala jehňátka.

Ale pak šel znovu prosit boha Velesa. „Kéž se mé stádo rozmnoží ještě více! Obětuji každý rok tři beránky, když se mé přání splní. A daruji další ovečky chudému starci, který je mým sousedem...“

Bůh opět Hněvsu vyslyšel. Stádo se znovu rozmnožilo. Hněvsa mohl být spokojen. Ale bohatství mu zaslepilo rozum. Zapomněl na dobrá předsevzetí. Starému Lubošovi už žádnou ovci nedal, třebaže jich měl tolik, že je ani nespočítal. Lubošovi darovaná ovečka onemocněla a zašla – a chudák trpěl hladem, neměl ani ovčí mléko, ani sýr.

„Jestli mi dáš ještě jednu ovečku, pomohu ti pást, vždyť na tak velké stádo už nemůžeš stačit,“ přemlouval Hněvsu.

Ale Hněvsovo srdce se neobměkčilo.

„Nic ti nedám. Už jsi dar dostal a nebyl ti k užitku. Je vidět, že ti bohové nepřejí. Nedostaneš ode mě nic. Cože, sýr bys chtěl? Pro mě můžeš umřít hladu!“

Jak to Hněvsa dořekl, začal se mu starý Luboš měnit před očima. A před užaslým pastýřem náhle stanul bůh Veles. Jeho postava dosahovala až ke stropu chýše.

Bůh promluvil: „Zapomněl jsi, co je to být chudý. Jsi krutý. Tvoje srdce ztvrdlo na kámen, proto zkameníš i ty – a s celým stádem!“